

Esti himnuszok

Harminchárom év, jelent ez bármit? *Idő, önuralom.*
Ne már. Ennyi? *Paplan csattog égbe, pólyamagány. Mellem emlékei, szeretted. Én elvesztem. Szeretnélek még.*
Igazán? *Verset írsz megint, halott vagy minden sorodban.*
Húsvét jön, jelent ez bármit? *Üres templomban megremeg az ostyát tartó kéz. Ott vagy.*

Volt egy kimondatlan nyár és volt sok kimondott hőhullám,
lángolt a rezsó Füreden, békák ugráltak szanaszét, reggel szerelmet futottam, aztán egy nőszobrász benyúlt, behaltam volna, mégis éltem még sokáig – szemét ügy, kimondatlan nyarakban kimondott kamaszkor, rendőr igazoltat szerelmeket.
Kutyatej, suttogod, van víz, és van idő visszaneézni.

Iszonyú madárcsevej. Már ez is baj? *Alkonyóra, a metszett ágak közt denevér suhan át. De nem érdekel, érted? Leszarom, egyedül fogok meghalni is. Bánat.*
Még egy hangya is megmozdít valamit. Ja, rovarirtót.
Köszemlére teszem magam miattad. Esendőségem

kitáruul és szégyenkezem.
Áltatod magad. A hangya
átrágja az emlékeket.
Igen, hallom csáprágója
halk nesztét, némán üdvözl.

Szikrázott a hó a nagy „A” betű csúcsán és
az iskolaablakból néztem, hogy hull, pelyhes,
piros pöttyös labdákat terel a virgács,
Gizi néni újabb csillagot hímzett rá
a gyönyörű, színes paszományra, Lenin
is besandított mosolyogva, sapkája
szélén jégcsap lendült támadásra, istent
Kriszta néni szekrénybe zárta egy hajnal,
amikor Aurórával álmodott, és szép
haját rövidre vágta, ki jár hittanra,
csattant fel negyedikben, szép haja lebbent
a felvonulás vad illatában, ahogy
hozzám ért, álmom dísztribünje összedőlt,
szép haja és elképzelhetetlen teste
hozzásimult a kisleányhoz a templom
hallgatók oldalában, focizz csak, mondta,
jelentésében szó se lesz rólad, ne félj,
csak felejtés el, és teríts fehér lepedőt
lakótelepi szobád szűk, kinyíló falára.

Sose szerettem volna bezárva lenni
abba a részbe, ahol írni lehetne,
mégis így, mert hosszú nap el, ahogy máig
emlékszem, hosszú és iszonyú, szomorú
a drót, és rettegek, nehogy én is, de nem,
mindent kibeszélek inkább, könyörüljön,
aki tehetné, egyik kezében whisky,
másikban szent korona görbületében
vacogó semmi, a semmi dicséretét
dünnyögöm, mert szeretnék letört aranyág,
lehetetlenség lenni. Szeretnék holnap
még szétragyogni az embertelenségben.